

Sygn. akt VI Ga 118/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Renata Bober (spr.)

Sędziowie: SO Anna Harmata

SR del. Marta Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Krztoń

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: E. B.

przeciwko: (...) Spółce z o.o. w R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w R.

V Wydziału Gospodarczego z dnia 24 lutego 2016 r., sygn. akt V GC 1206/15

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu

w R. Wydziałowi V Gospodarczemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt V Ga 118/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 czerwca 2016 r.

Pozwem z dnia 26 marca 2015 r. powódka E. B. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) sp. z o.o. z siedzibą w R. kwoty 9.840 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 marca 2015 r. oraz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że pismem z dnia 19 grudnia 2014 r. pozwany wypowiedział jej w trybie natychmiastowym umowę zlecenia z dnia 1 lipca 2006 r., na podstawie której prowadziła obsługę prawną pozwanego. Umowa była zawarta na czas nieokreślony i strony przewidziały możliwość jej rozwiązania w każdym czasie za zgodą stron lub za sześciomiesięcznym okresem wypowiedzenia dokonany przez każdą ze stron. Okres wypowiedzenia odnosił się do wszystkich wypadków, w tym również do wypowiedzenia umowy w przypadku zaistnienia ważnych powodów. Wobec naruszenia postanowień umowy powódce należy się wynagrodzenie za okres wypowiedzenia tj. do 19 czerwca 2015 r.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt V GNc 1370/15) pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany podkreślił, że dnia 15 lipca 2014 r. zmieniony został organ reprezentujący pozwanego -

odwołano W. M. (1) z funkcji prezesa zarządu spółki i powołano na to stanowisko G. W.. Nowy prezes zarządu uznał, że umowa z powódką jest niekorzystna dla spółki z uwagi na długość okresu wypowiedzenia i zmiany wprowadzone aneksem z dnia 30 czerwca 2009 r. Współpraca z powódką układała się od tego momentu coraz gorzej, w szczególności powódka nie wyrażała zgody na zmiany w zakresie prowadzenia akt spraw sądowych. Rozwiązanie umowy z powódką nastąpiło w trybie art. 746 § 3 k.c., który to przepis ma charakter bezwzględnie obowiązujący i nie może być modyfikowany poprzez czynność prawną stron.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2016 r. sygn. akt V GC 1206/15 Sąd Rejonowy w Rzeszowie zasądził od pozwanego (...) Spółka z o.o. w R. na rzecz powoda E. B. kwotę 9 840,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 marca 2015 r. do dnia zapłaty, (I) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 492 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej, kwotę 1 200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (pkt II)

Wydając powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji jako bezsporne przyjął zawarcie w dniu 1 lipca 2006 r. pomiędzy stronami umowy zlecenia (zmienianej kolejnymi aneksami) na podstawie której powierzono powódcę obsługę prawną pozwanego. Zarówno treść umowy jak i fakt jej późniejszych zmian nie była przedmiotem sporu. Jak ustalił Sąd Rejonowy wskazana umowa została zawarta na czas nieokreślony. W przedmiocie rozwiązania umowy zapis § 3 ust. 2 umowy przewidywał, że można ją było rozwiązać w każdym czasie za zgodą obu stron lub za wypowiedzeniem trzymiesięcznym dokonany przez każdą ze stron. Strony ustaliły wynagrodzenie powódki w formie ryczałtu za obsługę prawną pozwanego. W aneksie z dnia 30 czerwca 2009 r. w § 1 ust. 2 strony zmieniły § 3 ust. 2 umowy z dnia 1 lipca 2006 r. i ustaliły, że każda ze stron może rozwiązać umowę za sześciomiesięcznym okresem wypowiedzenia.

Jak wskazał Sąd Rejonowy nie była przedmiotem sporu również kwestia zmian w składzie organów pozwanego poprzez odwołanie w dniu 15 lipca 2014 r. W. M. (1) i powołanie na stanowiska prezesa zarządu G. W.. Również poza sporem co do stanu faktycznego pozostawał fakt złożenia przez pozwanego pisma w dniu 19 grudnia 2014 r., w którym wypowiedziano powódcę umowę zlecenia oraz prowadzenia przez strony dalszej korespondencji.

Ustalając stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy oparł się w zasadniczej mierze na dowodzie z zeznań świadka W. M. (1) (k. 169v-172) który pełnił funkcję prezesa zarządu pozwanej spółki w okresie od 2004 r. do 15 lipca 2014 r. W ocenie Sądu zeznania tego świadka są spójne, logiczne i korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Świadek z racji pełnionej funkcji u pozwanego posiadał najlepszą wiedzę co do przyczyn aneksowania umowy zlecenia z dnia 1 lipca 2006 r., a w szczególności dokonania zmiany umowy z dnia 30 czerwca 2009 r. - które to przyczyny zostały w sposób szczegółowy opisane przez świadka. Świadek jednoznacznie opisał, jak strony rozumiały zapis § 3 ust. 2 umowy, tj. że obejmował on również przypadki rozwiązania umowy z ważnych powodów. Jako częściowo wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka U. K. (k. 225-228) która pełniła obowiązki specjalisty ds. windykacji u pozwanego od 2009 r. Nie zasługują na wiarę zeznania świadka w zakresie, w jakim wskazuje on na nieprawidłowości powódki w przedmiocie prowadzenia spraw pozwanego. Jak wskazał świadek zestawienie spraw z uchybieniami kancelarii stanowiło wyłącznie podejrzenie złego prowadzenia spraw przez powódkę (k. 227v), nie zaś rzeczywiste stwierdzenie uchybień. Dodatkowo świadek ten wskazał, że decyzje w sprawach dotyczących windykacji, działań prawnych i sposobu egzekucji były podejmowane przez zarząd spółki - a strona pozwana w żaden sposób nie wykazała, aby sprawy określone w przedmiotowym wykazie zostały zakończone lub przeprowadzone w sposób odbiegający od decyzji zarządu. Jednocześnie świadek ten podkreślił, że sporadycznie miały miejsce sytuacje, w których powódka nie przekazała dokumentów do pozwanego czy odmówiła udzielanie wyjaśnień lub odpowiedzi na pytanie - bez wskazania czy nastąpiło to z przyczyn obiektywnych czy z innych obciążających powódkę.

Dokonując oceny prawnej zgłoszonego żądania Sąd Rejonowy wskazał, że spór sprowadzał się do dokonania wykładni postanowień umowy z dnia 1 lipca 2006 r. zmienionej aneksem z dnia 30 czerwca 2009 r., a to § 3 ust. 2 umowy - na skutek której to zmiany strony ustaliły, że każda ze stron stosunku zlecenia może rozwiązać umowę za

sześciomiesięcznym okresem wypowiedzenia. W szczególności spór sprowadzał się do kwestii, czy strony dokonały modyfikacji art. 746 § 3 k.c. i objęły ww. postanowieniem umowy również przypadku zakończenia stosunku zlecenia z ważnych powodów. W ocenie Sądu zapis § 3 ust. 2 umowy z dnia 1 lipca 2006 r. w brzmieniu ustalonym aneksem z dnia 30 czerwca 2009 r. obejmował swoim zakresem każdy przypadek zakończenia stosunku zlecenia w drodze wypowiedzenia - w tym również wypowiedzenie umowy z uwagi na zaistnienie ważnych powodów. Interpretacji powyższego postanowienia umownego należało dokonywać w kontekście zasad wykładni umów wskazanych w art. 65 § 2 k.c. Jak wskazał na to świadek W. M. (1) - pełniący w okresie od 2004 r. do 15 lipca 2014 r. funkcję prezesa zarządu pozwanej spółki - powyższy zapis miał na celu zabezpieczenie interesów spółki i uzyskanie niezbędnego czasu na pozyskanie nowego kontrahenta, który przejąłby obowiązki w zakresie obsługi prawnej pozwanego. Wydłużenie okresu wypowiedzenia związane było ze zwiększeniem ilości spraw i stopnia ich trudności, jak również koniecznością podejmowania działań windykacyjnych. Był to czas zarówno dla pozwanego na znalezienie nowego kontrahenta, ale również i dla powódki w celu podjęcia działań zmierzających do zakończenia stosunku zlecenia, zamknięcia poszczególnych spraw lub płynnego przekazania ich nowemu podmiotowi zajmującemu się obsługą prawną pozwanego. Z woli stron wynikało również, co potwierdzają zeznania ww. świadka, że sześciomiesięczny okres wypowiedzenia dotyczył również zaistnienia przypadków kwalifikujących się jako „ważne powody”. Wbrew stanowisku pozwanego nie było niezbędne wyraźne zastrzeżenie, że rozwiązanie umowy za wypowiedzeniem (z zastosowaniem sześciomiesięcznego okresu wypowiedzenia) dotyczy również przyczyn kwalifikujących się jako „ważne powody”. Nie był to warunek ustawowy, jak również nie był to warunek dochowania wymogów ustawowych lub postanowień umownych co do formy czynności prawnych zastrzeżonych pod rygorem nieważności. W ocenie Sądu nie można również podzielić stanowiska strony pozwanej, że powyższe postanowienie umowne narusza przepisy bezwzględnie obowiązujące, a tym samym jest nieważne. Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 746 § 1 k.c. dający zlecenie może je wypowiedzieć w każdym czasie. Analogiczne uprawnienie zostało przyznane przyjmującemu zlecenie w § 2 ww. artykułu - z tym zastrzeżeniem, że gdy zlecenie jest odpłatne, a wypowiedzenie nastąpiło bez ważnego powodu, przyjmujący zlecenie jest odpowiedzialny za szkodę. W art. 746 § 3 k.c. wskazano, że nie można zrzec się z góry uprawnienia do wypowiedzenia zlecenia z ważnych powodów. W ocenie Sądu powyższe przepisy w sposób jednoznaczny wskazują, że kwestia zakończenia stosunku prawnego zlecenia została poddana dyspozycji stron umowy zlecenia. Ustawodawca zakreślił przy tym ograniczenie zasady swobody umów stron w powołanym powyżej art. 746 § 3 k.c. Strony nie mogły zatem z góry w umowie wyłączyć prawa do wypowiedzenia umowy zlecenia z ważnych powodów. Powyższe zastrzeżenie pozostawałoby w sprzeczności z naturą tego stosunku prawnego, który jak jednoznacznie podnosi się w orzecznictwie i w doktrynie oparte jest na wzajemnym zaufaniu stron. Jednocześnie jednak wyłączenie to nie ma charakteru bezwzględnego - albowiem wyłączenie nie jest dopuszczalne „z góry”, co uzasadnia stwierdzenie, że wyłączenie możliwości wypowiedzenia umowy zlecenia z ważnych powodów byłoby dopuszczalne już po zaistnieniu zdarzenia, które można by zakwalifikować jako ważny powód. Ustawodawca nie wprowadził jednak innych wyłączeń czy też ograniczeń w przedmiotowej materii. Ewentualne zmiany podlegają ocenie w kontekście granic zasady swobody umów wyrażonej w art. 353¹ k.c. w szczególności w aspekcie zgodności lub celu stosunku prawnego z właściwościami (naturą) stosunku oraz z zasadami współżycia społecznego. Niewątpliwie jednak strony w umowie mogą doprecyzować sposób rozumienia przesłanki „ważnych powodów”, jak również ograniczyć możliwość zakończenia stosunku prawnego poprzez konieczność upływu okresu wypowiedzenia i ustalenie długości tego okresu - o ile nie prowadzi to do wypaczenia tej instytucji poprzez zastrzeżenie zbyt długiego okresu wypowiedzenia. Zmiany powyższego przepisu mogą również zmierzać w kierunku jak najszybszego zakończenia stosunku prawnego zlecenia. Powyższe modyfikacje zastrzeżone zostały autonomii woli stron stosunku zlecenia i woli ukształtowanie jego treści w sposób możliwie najlepszy zabezpieczający ich interesy. Zastrzeżenie sześciomiesięcznego okresu wypowiedzenia również w przypadku zaistnienia okoliczności stanowiących ważne powody nie pozostawało w sprzeczności z przepisami ustawy, jak również z naturą umowy zlecenia czy z zasadami współżycia społecznego. Na tle dokonanych rozważań Sąd I instancji przyjął, że niezależnie od okoliczności zaistnienia bądź nie zaistnienia ważnych powodów strony mogły rozwiązać umowę zlecenia za wypowiedzeniem - z upływem sześciomiesięcznego okresu wypowiedzenia. W niniejszej sprawie strona pozwana w żaden sposób nie wykazała, aby zachowanie powódki mogło spowodować utratę zaufania przez pozwanego - biorąc pod uwagę czas trwania stosunku zlecenia oraz sporadyczność zachowań opisanych w oświadczeniu z dnia 19 grudnia 2014 r. (mających uzasadniać rozwiązanie umowy w trybie

natychmiastowym), jak również brak wykazania kwestii zawinienia powódki w tym zakresie. Niewątpliwie ciężar dowodu w rozumieniu art. 6 k.c. okoliczności faktycznych potwierdzających zaistnienie w sprawie ważnych powodów w rozumieniu art. 746 § 3 k.p.c. spoczywał na pozwanym, któremu to ciężarowi pozwany nie sprostał w niniejszej sprawie. Przyjmując, że powódce należało się wynagrodzenie z umowy zlecenia Sąd uwzględnił powództwo zasądając wynagrodzenie za miesiące luty i marzec 2015 r. na podstawie art. 734 § 1 k.c. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany zarzucając Sądowi Rejonowemu m.in. :

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.: art. 65 § 2 k.c. i art. 746 kc poprzez błędną wykładnię umowy stron i w konsekwencji niezastosowanie przy rozstrzygnięciu sprawy art. 746 §3 kpc, jak też wadliwe przyjęcie, że negatywne zachowania strony umowy uzasadniające utratę zaufania muszą mieć charakter ciągły.

- naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, tj.: art. 207 § 6 k.p.c. i art. 217 § 2 k.p.c. i 503 § 1 zd. 2 k.p.c. oraz następnie art. 227 k.p.c. w zw. z art. 224 k.p.c. i 225 k.p.c. i 299 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż sprawa została dostatecznie wyjaśniona do rozstrzygnięcia i w konsekwencji oddalenie wniosków dowodowych, o których przeprowadzenie postulował pozwany oraz dowodu z przesłuchania stron postępowania.

Skarżący zarzucił także naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie ustaleń sprzecznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dokonanie wadliwej oceny zeznań świadka W. M. (2) i przyjęcie wbrew jego zeznaniom, że na dzień zawarcia umowy z powódką oraz na dzień podpisania aneksów do tej umowy wolą stron było aby 6 miesięczny okres wypowiedzenia dotyczył również przypadków kwalifikujących się jako ważne powody. Skarżący zarzucił także wadliwe przyjęcie, że zestawienie spraw z uchybieniami (k.227) stanowi podejrzenie złego prowadzenia sprawy przez powódkę, nie zaś rzeczywiste stwierdzenie uchybień. Ponadto zarzucał naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. k.p.c. poprzez ograniczenie możliwości dowodzenia okoliczności istotnych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości lub ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania. Ponadto wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą i drugą instancję.

Szczegółowa treść zarzutów i ich uzasadnienie znajduje się w pisemnej apelacji pozwanego. k. 238-246.

W odpowiedzi na apelację (k. 254-256) powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotową apelację zważył co następuje :

Apelacja pozwanego jest zasadna w zakresie w jakim wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał wadliwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, oraz nieprawidłowej wykładni łączącej strony umowy zlecenia z dn. 1 lipca 2006 r. co w konsekwencji miało istotny wpływ na wynik niniejszego postępowania.

Zgodnie z postanowieniami § 3 ust. 2 wiążącej strony umowy z dnia 1 lipca 2006 r. (zmienionej aneksem z 30 czerwca 2009 r.) rozwiązanie umowy zlecenia na mocy której powierzono powódce obsługę prawną pozwanego mogło nastąpić albo w każdym czasie za zgodą stron lub za sześciomiesięcznym okresem wypowiedzenia dokonany przez każdą ze stron. Dokonując interpretacji spornego zapisu § 3 ust. 2 Sąd Rejonowy oparł się w zasadniczej mierze na zeznaniach świadka W. M. (1) - pełniącego w okresie od 2004 r. do 15 lipca 2014 r. funkcję prezesa zarządu pozwanej spółki, dokonując ich wadliwej oceny. Powyższe doprowadziło do błędnego ustalenia, że sporny zapis umowy obejmował

swoim zakresem każdy przypadek zakończenia stosunku zlecenia w drodze wypowiedzenia, a zatem niezależnie od przyczyny strony mogły rozwiązać umowę tylko z zachowaniem 6 – miesięcznego okresu wypowiedzenia.

Wynikające z art. 233 kpc uprawnienie sądu do oceny dowodów według własnego przekonania nie oznacza dowolności w tej ocenie. Stosując zasadę swobodnej oceny dowodów według własnego przekonania, sąd obowiązany jest przestrzegać zasad logicznego rozumowania, a więc może z zebranego materiału dowodowego wyciągnąć wnioski tylko logicznie uzasadnione. Sąd może dać wiarę tym lub innym świadkom, czyli swobodnie oceniać ich zeznania, nie może jednak na tle tych zeznań budować wniosków, które z nich nie wynikają. (por. np. wyrok SA w Krakowie z 3.09.2015 r. I ACa 662/15, wyrok SA w Łodzi z 23.07.2013 r. I ACa 90/13, wyrok SA we Wrocławiu z 16.10.2012 r. I ACa 1049/12)

Z zeznań świadka W. M. (1) składanych na rozprawie w dniu 7 października 2015 r. (k. 169-172) wynika, że zarówno na etapie zawierania umowy z powódką jak też późniejszych aneksów do niej nie obejmował on swoim zamiarem ani nie zakładał aby mogło dojść do nienależytego wykonywania swoich obowiązków przez powódkę na etapie wykonywania przez nią umowy o obsługę prawną. Skoro świadek ten nie zakładał na etapie podpisywania umowy aby powódka mogła wykonywać swoje obowiązki w sposób nienależyty to brak było podstaw do przyjęcia przez sąd I instancji, że zamiar stron był taki aby 6 – miesięczny okres wypowiedzenia obowiązywał je zawsze, również w przypadku zajścia „ważnych powodów”

Przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że zeznania w/w świadka potwierdzają, że 6 – miesięczny okres wypowiedzenia dotyczył również zaistnienia przesłanek kwalifikujących się jako „ważne powody” było w tej sytuacji nieprawidłowe i naruszało zasady wynikające z art. 233 kpc oraz zasady wykładni wyrażone w art. 65 §2 kc.

Odnosnie zarzutu naruszenia przepisu prawa materialnego art. 746 kc Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał, że przepis art. 746 § 3 k.c. ma charakter bezwzględnie wiążący i wyklucza zrzeczenie się z góry uprawnienia do wypowiedzenia zlecenia z ważnych powodów. Strony nie mogą zatem ani w umowie, ani w późniejszej czynności prawnej, dokonywanej przed zaistnieniem przyczyny wypowiedzenia, wyłączyć uprawnienia do wypowiedzenia zlecenia z takiej przyczyny. W wyroku z dnia 20 kwietnia 2004 r. (V CK 433/03) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, zgodnie z którym dopuszczalne jest określenie w umowie terminu jej wypowiedzenia także z ważnych powodów. Strony zatem nie mogą wyłączyć prawa wypowiedzenia z ważnych powodów, lecz mają kompetencję by to prawo ograniczyć (np. uzależnić od upływu określonego terminu). (por. wyrok SN z 15.10.2014 r. V CSK 684/13, wyrok SN z 10.05.2002 r. IV CKN 1043/00, wyrok SO w Szczecinie z 3.07.2015 r. VIII Ga 180/15)

Skoro jednak w niniejszej sprawie z dosłownego brzmienia łączącej strony umowy z dnia 1 lipca 2006 r. nie wynikało, że wolą stron było wypowiedzenie umowy także w razie wystąpienia ważnych powodów, zaś jak wskazano wyżej w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody brak było podstaw do przyjęcia, że intencją stron było zachowanie 6 miesięcznego okresu wypowiedzenia w przypadku rozwiązania umowy niezależnie od przyczyny - także z ważnych powodów, ostateczna konkluzja Sądu I instancji, że strony wprowadziły modyfikację art. 746 § 3 k.c. ograniczając ustawowe prawo wypowiedzenia umowy z ważnej przyczyny było nieprawidłowe. W zaistniałym stanie faktycznym należało zastosować regułę ogólną wynikającą z przepisu art. 746§3 kc i przyjąć dopuszczalność wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym z powodu zaistnienia ważnych przyczyn. W tej sytuacji rozstrzygnięcie o zasadności powództwa wymagało zbadania przyczyn rozwiązania z powódką umowy zlecenia z 1.06.2006 r. wskazanych w wypowiedzeniu z 19.12.2014 r., czego Sąd I instancji nie uczynił.

Mieć należy na względzie, że w w/w piśmie (k. 29) o rozwiązaniu z powódką umowy ze skutkiem natychmiastowym jako przyczynę zakończenia współpracy wskazano ważne przyczyny polegające na utracie przez pozwanego zaufania do powódki, co wynikało z nieudzielania przez nią zarządowi i pracownikom potrzebnych wiadomości o przebiegu prowadzonych spraw powierzonych na podstawie umowy zlecenia, utrudniania dostępu do prowadzonych przez powódkę akt spraw dotyczących spółki. Jako przyczynę rozwiązania umowy wskazano także brak porozumienia z zarządem przy realizacji umowy oraz nieprawidłowe wykonywanie obowiązków powierzonych powódce na podstawie umowy zlecenia.

W sprawie brak jest ustaleń czy w ogóle miały miejsce wskazane przez pozwanego nieprawidłowości przy wykonywaniu zlecenia przez powódkę, kiedy one występowały, jakiego rodzaju były to nieprawidłowości i czy uzasadniały one wypowiedzenie z powódką umowy, itp. Brak tego rodzaju ustaleń uniemożliwia jakąkolwiek ocenę czy po stronie powódki zachodziły przyczyny mogące podważyć zaufanie strony pozwanej do niej i stać się przyczyną rozwiązania umowy zlecenia w trybie natychmiastowym. Naruszeniem przez Sąd Rejonowy przepisu art. 746 kc było nie tylko jego niezastosowanie w rozpoznawanej sprawie (oparcie się tylko na §3 ust 2 umowy zlecenia) ale także ustalenie, że zachowania powódki opisane w piśmie z 19.12.2014 r. miały miejsce sporadycznie biorąc pod uwagę czas trwania stosunku zlecenia oraz przyjęcie, że nie zostało wykazane aby zachowanie powódki mogło spowodować utratę zaufania przez pozwanego i było przez nią zawinione. Tego rodzaju ustalenie należy ocenić jako przedwczesne. Na okoliczność zaistnienia „ważnych” przyczyn rozwiązania umowy z powódką pozwany zawnioskował szereg dowodów z dokumentów mających wykazywać nieprawidłowości w wykonywaniu przez nią zlecenia, uzasadniających rozwiązanie z nią umowy. Do powyższych dowodów Sąd I instancji się w ogóle nie odniósł a na rozprawie w dniu 10 lutego 2016 r. (k. 225-228) oddalił zgłoszone przez pozwanego wnioski dowodowe i wniosek z przesłuchania stron. Tym samym słuszne były zarzuty apelacji naruszenia art. 207 § 6 k.p.c. i art. 217 § 2 k.p.c. i 503 § 1 zd. 2 k.p.c. oraz następco art. 227 k.p.c. w zw. z art. 224 k.p.c. i 225 k.p.c. i 299 k.p.c.

Brak odniesienia się do powyższych zarzutów pozwanego i analizy zgłoszonych przez niego dowodów stał się podstawą uchylecia zaskarżonego wyroku ze względu na nierozpoznanie istoty sprawy i przekazania jej do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając sprawę ponownie Sąd Rejonowy, stosując przepis art. 746§3 kc ustali czy wykazane w oświadczeniu z dn. 19.12.2014 r. o natychmiastowym rozwiązaniu umowy nieprawidłowości w zakresie wykonywania przez powódkę zlecenia miały miejsce, czy miały związek z wykonywaniem zlecenia i czy mogły podważyć zaufanie pozwanego do powódki. Ocenę przyczyn rozwiązania umowy w trybie natychmiastowym należy przeprowadzić z uwzględnieniem charakteru łączącej strony umowy zlecenia, której cechą charakterystyczną jest to, że jest to stosunek oparty na wzajemnym zaufaniu stron. Uzupelnienie ustaleń faktycznych w powyższej kwestii, a następnie dokonanie oceny czy istotnie zaistniały przyczyny uzasadniające zastosowanie trybu natychmiastowego rozwiązania umowy z powódką pozwoli rozstrzygnąć o skuteczności dokonanego w dniu 19.12.2014 r. wypowiedzenia i w konsekwencji czy powódce należy się wynagrodzenie za okres wypowiedzenia.

Zważywszy na powyższe orzeczono jak w sentencji na mocy art. 386 § 4 kpc, pozostawiając Sądowi Rejonowemu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego, stosownie do treści art. 108 § 2 kpc.